

Arrest

nr. 41 188 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. MEBIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Waar verzoekster voor het voeren van de procedure het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt, wijst de Raad erop dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Ghazvin. U diende in België een eerste asielaanvraag in op 16 mei 2008, samen met uw echtgenoot, Y. H. (...). Op 30 januari 2009 nam ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 april 2009 door de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 24 juni 2009 door de Raad Van State verworpen. Op 17 augustus 2009 beviel u van een zoon, A. (...). Op 12 oktober 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. Volgens uw verklaringen bent u sinds uw aankomst in België niet meer teruggekeerd naar Iran omwille van de problemen die u en uw echtgenoot hebben aangehaald tijdens jullie eerste asielaanvraag. Aangezien u aandeelhoudster bent in het bedrijf van uw echtgenoot, vreest u dezelfde problemen als uw echtgenoot. U verklaarde verder nog dat u atheïst bent en er verscheidene teksten over atheïsme stonden op jullie computer die in Iran, nog voor jullie vertrek, in beslag genomen werd. U bent in het bezit van een kopie van uw boekje van burgerlijke stand en een kopie van uw nationale kaart.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw tweede asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, Y. H. (...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen omdat uw aanvraag bedrieglijk was. U had immers helemaal niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk vervolgd werd/wordt door de Iraanse autoriteiten aangezien u geen enkele informatie had over uw eigen juridische situatie noch over de problemen van uw kennissenkring. Bovendien beschikte u over geen enkel (begin van) bewijs van deze door u aangehaalde problemen. Door deze vaststellingen komt ook uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang. U bracht geen elementen aan die deze beoordeling van bedrieglijkheid kunnen weerleggen. Integendeel, plotseling verklaarden zowel u als uw echtgenote dat jullie wilden benadrukken dat er op de computer die in beslag werd genomen door de Iraanse autoriteiten, gevoelige informatie over atheïsten stond (gehoor CGVS 2de AA pp. 2-6; gehoor CGVS 2de AA echtgenote p. 3). Door deze informatie alleen al riskeren jullie de doodstraf (gehoor CGVS p. 3). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u tijdens uw opeenvolgende gehoren in het kader van uw eerste asielaanvraag met geen woord hebt gerept over het feit dat er gevoelige informatie over atheïsten op uw computer stond. Meer nog, uw echtgenote verklaarde tijdens haar gehoor in het kader van haar eerste asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat er op de computer geen enkele gevoelige informatie stond (gehoor CGVS 1ste AA echtgenote p. 6). Voorts verklaarde u plotseling dat Z. (...), de eigenaar van het gebouw, nog steeds gevangen gehouden wordt door de Iraanse autoriteiten. Hij zou sinds zijn arrestatie, nog voor uw vertrek uit Iran, niet meer vrijgelaten zijn (gehoor CGVS 2de AA pp. 4-5). Tijdens uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u nochtans uitdrukkelijk dat Z. (...) reeds vrijgelaten was. Uw broer en schoonzus hadden immers na zijn arrestatie gezien dat hij terug gaan werken was (gehoor CGVS 1ste AA p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u dit niet hebt gezegd tijdens uw eerste asielaanvraag. U verklaarde dat u gezegd had dat uw broer en schoonbroer gaan controleren zijn maar geen nieuws hadden (gehoor CGVS 2de AA p. 5). Deze verklaring is geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook de bijkomende door u neergelegde documenten ter staving van de feiten aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag, kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het medische attest van mevr. Ch. (...) toont enkel aan dat deze dame op 25 april 2008 niet is gaan werken wegens trauma en ecchymose, maar vermeldt niets over de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. Aan de getuigenverklaring van uw zus kan geen bewijswaarde worden gehecht gezien deze niet afkomstig is van een objectieve bron. De huurovereenkomst tussen u en dhr. Z. (...) toont enkel aan dat u een pand huurde van deze persoon, maar werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Het feit dat u een pand huurde wordt immers niet betwist.

Wat betreft het feit dat u atheïst zou zijn (gehoor CGVS p. 2), dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat atheïsme niet erkend wordt in Iran omdat de mensen zich niet gaan uiten als niet-gelovige. De mogelijkheid tot problemen met de Iraanse autoriteiten wordt voor een groot deel bepaald door de mate waarin de betrokkenen met hun atheïsme in de openbaarheid treden en of het mensen zijn met een voorbeeldfunctie (vb. universiteitsprofessor). Zolang men met zijn

atheïsme in de privé-sfeer houdt en men er niet te veel mee naar buiten komt, treden de autoriteiten niet op. Het is bovendien heel moeilijk te bewijzen dat iemand niet-gelovig is. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas en bijgevolg evenmin aan uw verklaringen dat de autoriteiten documentatie bij u thuis hebben gevonden over atheïsten, kan er dan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat u geen geloof aanhangt.

Over uw deelname aan een aantal manifestaties in België dient te worden opgemerkt dat u steeds aanwezig was als een gewone deelnemer en u er helemaal geen leidinggevende of organisatorische rol bekleedde (gehoor CGVS 2de AA p. 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat u aannemelijk gemaakt heeft dat u na een eventuele terugkeer het risico loopt gevisceerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw loutere deelname aan enkele betogingen, te meer daar uit uw opeenvolgende verklaringen ook blijkt dat u zowel in Iran als in België niet actief (geweest) bent bij een politieke partij of beweging (gehoor CGVS 1ste AA p. 5, gehoor CGVS 2de AA p. 2).

De kopie van uw boekje van burgerlijke stand, de kopie van uw nationale kaart en het attest van geboorte van jullie zoon A. (...) tonen uw identiteit en afkomst en de identiteit van uw zoon aan. Hieraan wordt door mij niet getwijfeld. Het visitekaartje van uw bedrijf, de officiële bekendmaking van de oprichting van uw firma in het Iraanse Staatsblad en de licentie van uw firma doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien deze enkel aantonen dat u samen met uw echtgenote een bedrijf had in Iran, wat nergens betwist wordt. De algemene informatie over Iran op de Cd-rom zegt niets over uw individuele situatie en/of uw persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade. De foto's op de Cd-rom tonen uw deelname aan een manifestatie in België aan, maar werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen."

Derhalve kan in hoofde van u evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De kopie van uw boekje van burgerlijke stand en de kopie van uw nationale kaart tonen uw identiteit en afkomst aan. Hieraan wordt door mij niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, Y. H., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 49 331 en zij zich beroept op dezelfde asielmotieven. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 16 december 2009.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 41 187 van 31 maart 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan Y. H.. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

"1. Over de rechtspleging

Waar verzoeker voor het voeren van de procedure het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt, wijst de Raad erop dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Ghazvin. U diende in België een eerste asielaanvraag in op 16 mei 2008, samen met uw echtgenote, R. S. (...). Op 30 januari 2009 nam ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag. Deze beslissing werd op 21 april 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw beroep tegen laatstgenoemde beslissing werd op 24 juni 2009 door de Raad Van State verworpen. Op 17 augustus 2009 beviel uw echtgenote van een zoon, A. (...). Op 12 oktober 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. Volgens uw verklaringen bent u sinds uw aankomst in België niet meer teruggekeerd naar Iran omwille van de problemen aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag. Ter staving van de elementen aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag legde u nog een aantal nieuwe documenten neer, met name een medisch attest van uw secretaresse, waarin vermeld wordt dat zij op 25 april 2008 niet is gaan werken wegens trauma en ecchymose, een schriftelijke verklaring van uw zus, waarin zij verklaart dat zij op bezoek is gegaan bij uw secretaresse om na te gaan wat er met haar gebeurd is na haar vrijlating door de Iraanse autoriteiten en de huurovereenkomst tussen u en de eigenaar van het gebouw, dhr. Z. (...). U verklaarde voorts dat de familie van dhr. Z. (...) is langs geweest bij uw vader, op zoek naar u. Ze wilden uw vader slaan. Ze zijn op zoek naar u om u uit te leveren aan de autoriteiten zodat dhr. Z. (...) vrijuit zou kunnen gaan. Verder wou u tijdens uw tweede asielaanvraag nog eens benadrukken dat u atheïst bent en verklaarde u dat er op de computer die in beslag genomen werd door de autoriteiten, gevoelige informatie over atheïsme staat. Tot slot hebt u ook deelgenomen aan een drietal demonstraties in België, gericht tegen de wandaden van het Iraanse regime. Tijdens deze demonstraties wou u uw ongenoegen uiten tegen de Iraanse overheid. Ter staving van uw asielrelaas legde u bijkomend nog volgende documenten neer: een kopie van uw boekje van burgerlijke stand, een kopie van uw nationale kaart, een visitekaartje van uw firma, de officiële bekendmaking van de oprichting van uw firma in het Iraanse Staatsblad, de licentie van uw bedrijf, een Cd-rom met algemene informatie over Iran en bewijzen van uw deelname aan een manifestatie in België en het geboortetest van jullie zoon A. (...).

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen omdat uw aanvraag bedrieglijk was. U had immers helemaal niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk vervolgd werd/wordt door de Iraanse autoriteiten aangezien u geen enkele informatie had over uw eigen juridische situatie noch over de problemen van uw kennissenkring. Bovendien beschikte u over geen enkel (begin van) bewijs van deze door u aangehaalde problemen. Door deze vaststellingen komt ook uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang. U bracht geen elementen aan die deze beoordeling van bedrieglijkheid kunnen weerleggen. Integendeel, plotseling verklaarden zowel u als uw echtgenote dat jullie wilden benadrukken dat er op de computer die in beslag werd genomen door de Iraanse autoriteiten, gevoelige informatie over atheïsten stond (gehoor CGVS 2de AA pp. 2-6; gehoor CGVS 2de AA echtgenote p. 3). Door deze informatie alleen al riskeren jullie de doodstraf (gehoor CGVS p. 3). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u tijdens uw opeenvolgende gehoren in het kader van uw eerste asielaanvraag met geen woord hebt gerept over het feit dat er gevoelige informatie over atheïsten op uw computer stond. Meer nog, uw echtgenote verklaarde tijdens haar gehoor in het kader van haar eerste asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat er op de computer geen enkele gevoelige informatie stond (gehoor CGVS 1ste AA echtgenote p. 6). Voorts verklaarde u plotseling dat Z. (...), de eigenaar van het gebouw, nog steeds gevangen gehouden wordt door de Iraanse autoriteiten. Hij zou sinds zijn arrestatie, nog voor uw vertrek uit Iran, niet meer vrijgelaten zijn (gehoor CGVS 2de AA pp. 4-5). Tijdens uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u nochtans uitdrukkelijk dat Z. (...) reeds vrijgelaten was. Uw broer en schoonzus hadden immers na zijn arrestatie gezien dat hij terug gaan werken was (gehoor CGVS 1ste AA p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u dit niet hebt gezegd tijdens

uw eerste asielaanvraag. U verklaarde dat u gezegd had dat uw broer en schoonbroer gaan controleren zijn maar geen nieuws hadden (gehoor CGVS 2de AA p. 5). Deze verklaring is geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook de bijkomende door u neergelegde documenten ter staving van de feiten aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het medische attest van mevr. Ch. (...) toont enkel aan dat deze dame op 25 april 2008 niet is gaan werken wegens trauma en ecchymose, maar vermeldt niets over de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. Aan de getuigenverklaring van uw zus kan geen bewijswaarde worden gehecht gezien deze niet afkomstig is van een objectieve bron. De huurovereenkomst tussen u en dhr. Z. (...) toont enkel aan dat u een pand huurde van deze persoon, maar werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Het feit dat u een pand huurde wordt immers niet betwist.

Wat betreft het feit dat u atheïst zou zijn (gehoor CGVS p. 2), dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat atheïsme niet erkend wordt in Iran omdat de mensen zich niet gaan uiten als niet-gelovige. De mogelijkheid tot problemen met de Iraanse autoriteiten wordt voor een groot deel bepaald door de mate waarin de betrokkenen met hun atheïsme in de openbaarheid treden en of het mensen zijn met een voorbeeldfunctie (vb. universiteitsprofessor). Zolang men met zijn atheïsme in de privé-sfeer houdt en men er niet te veel mee naar buiten komt, treden de autoriteiten niet op. Het is bovendien heel moeilijk te bewijzen dat iemand niet-gelovig is. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas en bijgevolg evenmin aan uw verklaringen dat de autoriteiten documentatie bij u thuis hebben gevonden over atheïsten, kan er dan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat u geen geloof aanhangt.

Over uw deelname aan een aantal manifestaties in België dient te worden opgemerkt dat u steeds aanwezig was als een gewone deelnemer en u er helemaal geen leidinggevende of organisatorische rol bekleedde (gehoor CGVS 2de AA p. 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat u aannemelijk gemaakt heeft dat u na een eventuele terugkeer het risico loopt gevisceerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw loutere deelname aan enkele betogingen, te meer daar uit uw opeenvolgende verklaringen ook blijkt dat u zowel in Iran als in België niet actief (geweest) bent bij een politieke partij of beweging (gehoor CGVS 1ste AA p. 5, gehoor CGVS 2de AA p. 2).

De kopie van uw boekje van burgerlijke stand, de kopie van uw nationale kaart en het attest van geboorte van jullie zoon A. (...) tonen uw identiteit en afkomst en de identiteit van uw zoon aan. Hieraan wordt door mij niet getwijfeld. Het visitekaartje van uw bedrijf, de officiële bekendmaking van de oprichting van uw firma in het Iraanse Staatsblad en de licentie van uw firma doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien deze enkel aantonen dat u samen met uw echtgenote een bedrijf had in Iran, wat nergens betwist wordt. De algemene informatie over Iran op de Cd-rom zegt niets over uw individuele situatie en/of uw persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade. De foto's op de Cd-rom tonen uw deelname aan een manifestatie in België aan, maar werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat de overheid de betrokkene dient te confronteren met alle feiten die zullen dienen om een eventuele beslissing te ondersteunen. Verzoeker houdt voor dat

verwerende partij hem geen enkele inzage heeft verleend in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3.1.2. De Raad wijst erop dat de aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen respectievelijk werd gehoord op 21 oktober en op 27 november 2009 (administratief dossier, stukken 3 en 8). Derhalve heeft verzoeker ruimschoots de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

Voor zover verzoeker meent aanspraak te maken op een tegensprekelijk debat in de procedure voor de Commissaris-generaal wijst de Raad erop dat deze procedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Verzoekers bewering dat het inzagerecht werd geschonden doordat hem op het Commissariaat-generaal geen inzage werd verleend in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken en hij derhalve niet in kennis was van essentiële gegevens, kan door de Raad niet worden bijgetreden. Daargelaten de vraag of navolgende documenten die het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken uitmaken, zijnde de toelating om inlichtingen in te winnen over de betrokkenen in andere landen, een verklaring betreffende de woonstkeuze, het ontvangstbewijs van bijgebrachte documenten en het verslag van het verhoor, die allen door betrokkene werden ondertekend en waarvan dus reeds in kennis – door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt noch een beslissing genomen, noch een advies geformuleerd – bestuursdocumenten uitmaken waarvan in de stand van het onderzoek op dat ogenblik inzage kon worden gevraagd, stelt de Raad vast dat uit geen enkel stuk in het administratief dossier, en evenmin uit het verslag van voormeld verhoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker om een dergelijke inzage heeft verzocht. De bewering van verzoeker mist derhalve minstens feitelijke grondslag.

Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 12), de door verzoeker bijgebrachte stukken (administratief dossier, stuk 11) die allen in de bestreden beslissing worden besproken, het verslag van het verhoor van verzoeker van 20 november 2008 (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 7) het verslag van het verhoor van verzoekers echtgenote van 20 november 2008 (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 8) en dat verzoeker tijdens het twee uur durende verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Het middel in ongegrond.

3.2.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

3.2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch is gesteund op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerste asielaanvraag, op nieuw bijgebrachte stukken, op zijn voorgehouden atheïsme en op zijn deelname aan enkele manifestaties in België gericht tegen het Iraanse regime.

Deze eerste asielaanvraag resulteerde in een beslissing van verwerende partij van 30 januari 2009 waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 26 127 van 21 april 2009. Het beroep hier tegen werd door de Raad van State bij arrest van 24 juni 2009 verworpen. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

Om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring gaat de verwerende partij alle objectieve gegevens na die zij nodig heeft om haar beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt zij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

Verzoekers relaas voorgehouden bij diens eerste asielaanvraag werd om reden van gebrek aan informatie over diens eigen juridische situatie en over de problemen van zijn kennissenkring en het ontbreken van enig begin van bewijs door verwerende partij als ongeloofwaardig beschouwd. De motivering van verwerende partij dat de geloofwaardigheid van dit relaas verder wordt ondermijnd door de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende het al dan niet nog in detentie verblijven van Z., wat een wezenlijk element betreft in het voorgehouden relaas daar het de persoon betreft van wie verzoeker een pand huurde waarin hij zijn reclame- en marketingbureau vestigde waar door de autoriteiten een huiszoeking zou zijn uitgevoerd en dat werd verzegeld, wordt door verzoeker ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker nergens in zijn verzoekschrift in concreto ingaat op de motiveringen betreffende verzoekers beweerde atheïsme en de desbetreffend vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote, betreffende het niet beantwoorden aan het profiel van een leidinggevend figuur te zijn van een oppositiebeweging die nadrukkelijk in de openbaarheid treedt waardoor verzoeker niet kan worden beschouwd als zijnde een *réfugié sur place* en betreffende de door hem bijgebrachte stukken in het kader van zijn tweede asielaanvraag waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan waar verwerende partij zich vergiste in de beoordeling van de door hem bijgebrachte stukken waardoor deze alsnog een bewijs zouden vormen van het door hem initieel voorgehouden asielrelaas.

De zeer uitvoerige motivering van verwerende partij wordt op generlei wijze weerlegd waardoor door de Raad in hoofde van verwerende partij evenmin een manifeste appreciatiefout kan worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 3 en 5 EVRM.

3.3.2.1. De Raad wijst erop dat het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas, de vaststelling dat er geen problemen zijn naar aanleiding van een in de privé-sfeer beleefd atheïsme en de tegenspraak aangaande de gevoelige informatie betreffende dit atheïsme op de in beslag genomen computer tussen verzoeker en zijn echtgenote en het niet beantwoorden aan het profiel van een *réfugié sur place* verhinderen aan verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van voormeld verdrag, toe te kennen.

3.3.2.2. De schending van artikel 5 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de hoedanigheid van vluchteling en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (vgl. RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Het middel kan niet worden aangenomen.

3.4.1. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en wederom op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.4.2.1. Betreffende de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst de Raad naar het gestelde onder punt 3.1.2. in fine.

3.4.2.2. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker niet ressorteert onder het profiel van een leidinggevende figuur van een oppositiebeweging die met name in de openbaarheid treedt en dat een in

de privé-sfeer beleefd atheïsme geen problemen veroorzaakt in Iran – motieven die zoals hoger gesteld door verzoeker niet worden weerlegd – waardoor hij geen risico loopt bij terugkeer naar Iran. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst desbetreffend een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont noch in het administratief dossier, noch in zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Het middel is ongegrond.

3.5. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.”

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT